

det eller de Medlemmer, der ere berettigede til at anstille Undersøgelsen, kunne afgive en saadan. Jeg troer, at det er Paragraphens Mening, at det skal være den samlede Commission, men aldeles tydeligt forekommer det mig dog ikke at fremgaa; der kunde maaskee være nogen Anledning til i saa Henseende, at gjøre et Tillæg, som vilde gjøre Sagen klar. Det er dernæst ogsaa et Spørgsmaal, om en saadan motiveret Beslutning kan indantes til høiere Autoriteter. Den kan naturligtvis ikke betragtes som en Retskjendelse, der skulde indantes til høiere Dømsstol; det er et administrativt Skjøn, som maa undergives høiere Autoriteters Resolution. Men det forekommer mig, at der kunde være Grund til at udtale det i Paragraphen, at denne motiverede Beslutning kunde, naar Vedkommende ikke var tilfreds dermed, indantes til Amtsdirectionen eller Ministeriet. Maaskee man har villet ansee Bestemmelsen i § 12 for tilstrækkelig i saa Henseende, men det i denne Paragraph omtalte Skjøn er dog af en anden Befæffenhed end den Beslutning, der omtales i § 9, og jeg troer derfor ikke, at Bestemmelsen i § 12 vil udfylde den Mangel, hvorpaa jeg har gjort opmærksom. Dernæst forekommer der mig at være Grund til i § 9, naar der tages Beslutning om Undersøgelser, der skulle finde Sted, navnlig i de indre Dele, at tilføie, at en saadan Undersøgelse ikke kan finde Sted før end efter Børsel til Beboeren eller Gieren. I § 11 hedder det, at det paaligger Sundhedscommissionerne at afgive lignende Skjøn, naar det i Anledning af Undersøgelser og Sager, som Politimesteren af egen Drift paabegynder angaaende Gjenstande vedkommende Sundhedspolitivæsenet, forlanges enten af denne Embedsmand eller af vedkommende Privatmand, der ikke anseer en af Po-

litimesteren gjort Fordring tilstrækkelig begrundet. Her, forekommer det mig, kunde opstafes det Spørgsmaal, om den, der forlanger Politimesterens Fordring undergivet et saadant Skjøn, desuagtet skal efterkomme den, eller om den skal sættes in suspensio. Man maa nemlig lægge Mærke til, at i Udvalgets nye § 16 c, der handler om det Tilfælde, hvor der er udbrudt Pest etc., staaer der udtrykkelig: „og skal Enhver være forpligtet til uvægerligen at efterkomme de i saadant Tilmed ham givne Befalinger eller Forbud, selv om han derom maatte indgaae med Betsværing“; men en saadan Bestemmelse findes ikke i § 11 og det forekommer mig derfor, at Meningen godt kan være, at den hele Sag skal sættes in suspensio. Der kunde jo ogsaa være Meget, der talte derfor; der kunde jo være Tale om store Foranstaltninger, f. Ex. Borttagelsen af en stor Kule; skal Vedkommende da adlyde, uagtet han fordrer Commissionens Skjøn; det kunde være, at Politimesteren af sanitaire Hensyn forbød at brænde Teglsteen i en aaben Døn; skal Gieren da strax lystre og gjøre andre Indretninger (Lehmann: Ja!). Den ærede Ordfører synes at mene, at Vedkommende skal lystre, men det staaer der ikke. Skulde det være Meningen, vilde det jo kunne foraarsage store Ulemper, naar Politimesterens Fordring senere blev underkjendt ved Commissionens Skjøn. Er det imidlertid Meningen, forekommer der mig at være Grund til at udtale det, saameget mere som det udtrykkelig er udtalt i Udvalgets nye Paragraph; jeg skal tilføie, at § 17, confereret med § 12, synes at afgive Data for, at det har været Meningen, at Politimesterens Fordring skulde sættes in suspensio, indtil Commissionens Skjøn var indhentet.